

Arrest

nr. 38 372 van 9 februari 2010
in de zaak RvV XXX / II

In zake: XXX

Gekozen woonplaats: XXX

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 23 december 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 december 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 december 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat XXX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, komt op 22 juni 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op 23 juni 2009.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden genomen op 2 december 2008 te Samos, Griekenland.

Op 8 september 2009 vraagt België aan Griekenland de overname van verzoeker.

Op 10 november 2009 deelt België aan de Griekse autoriteiten mee dat er sprake is van een stilzwijgende aanvaardig van de overname van verzoeker, overeenkomstig artikel 18.1 en artikel 18.7

van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 343/2003).

Op 8 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten H. S. B.

geboren te (...), op (...)

van nationaliteit te zijn : Syrië (Syrisch-Arabishe Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft op 23/06/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Syrische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 24/01/1982.

Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft impliciet ingestemd met een Tacit Agreement dd 10/11/2009 waarin wordt gesteld dat Griekenland op datum van 08/11/2009 verantwoordelijk is geworden tot overname van bovengenoemde persoon.

Uit het Eurodacverslag van 23/06/2009 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen en dat er zijn vingerafdrukken werden genomen op 02/12/2008. Betrokkene verklaart tijdens zijn interview aanvankelijk dat hij Syrië had verlaten op 01/06/2009 en dat hij in Turkije aankwam op 03/06/2009 om vervolgens naar België te komen op 22/06/2009.

Nadat betrokkene geconfronteerd werd met zijn vingerafdrukken die zijn gevonden in Griekenland in december 2008, gaf hij uiteindelijk toe dat hij Syrië vroeger had verlaten. Hij geeft uiteindelijk ook toe dat hij in Griekenland valse gegevens heeft gebruikt. Hij zei dat hij van Palestijnse afkomst was en dat hij W. O.M. heette.

Betrokkene verklaart nu dat hij op 10/11/2008 Syrië verliet en naar Turkije is gereisd van waaruit hij op 01/12/2008 naar Griekenland vertrok. Op het eiland Samos werden zijn vingerafdrukken genomen op 02/12/2008. Betrokkene verklaart dat hij van december 2008 tot juni 2009 in Athene heeft verbleven. Betrokkene verklaart dat hij daar geen asiel vroeg omdat er volgens hem geen opvang is voor asielzoekers.

Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 23/06/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 08/09/2009 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 08/11/2009 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Griekenland laten weten via een Tacit Agreement op 10/11/2009.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009). Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze Richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk: “The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.”)”

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unie-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat hij aan de smokkelaar vroeg om hem naar België te brengen.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. Hij zou ooms en tantes hebben in Nederland, Noorwegen, het Verenigd Koninkrijk en Oostenrijk. Betrokkene behoort niet tot het gezin van deze familieleden zoals gedefinieerd in art.2§1 van bovenvermelde verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze familie in het buitenland. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaart dat hij gezond is.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.18§7 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten. (2)"

Op 18 december 2009 weigert verzoeker de overdracht naar Griekenland.

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

- Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;
- Schending van de motiveringsplicht.
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat inhoudt dat een administratie minstens schriftelijke garanties moet eisen van de Griekse autoriteiten op een behandeling van de asielaanvraag alvorens te beslissen de asielaanvraag over te dragen.

2. Achtergrond

De behandeling van asielzoekers door de Griekse autoriteiten maakt het voorwerp uit van veelvuldige publicaties van onder meer de Raad van Europa, de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) (stuk 6), Amnesty International (stuk 8),...

Uit deze rapporten blijkt dat asielzoekers in Griekenland blootgesteld worden aan een onmenselijke behandeling, mishandeling en foltering, dat zij geen medische zorgen krijgen, dat zij geen beroep kunnen doen op een advocaat, etc.

De UNHCR stelt zelfs dat het de Lidstaten adviseert om geen asielzoekers terug te sturen naar Griekenland onder de Dublin verordening (stuk 6).

2.1. Eerste onderdeel

Indien de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zou worden uitgevoerd, zou artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens worden geschonden.

'Artikel 3. Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.'

Asielzoekers worden in Griekenland blootgesteld aan onmenselijke behandeling, mishandeling en foltering. Uit het rapport van het CPT ("European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment") van 2007:

'... a considerable number of allegations of ill-treatment of detained persons by law enforcement officials. Most of the allegations consisted of slaps, punches, kicks and blows with batons, inflicted upon arrest or during questioning by police officers.'

(...)

Reference should also be made to a video recording, made by a police official in Juni 2006, that fell into the public domain after the februari 2007 visit. It graphically displayed a serious incident of ill-treatment by law-enforcement officials of two persons (...)"

Ook de opvangfaciliteiten van asielzoekers in Griekenland brengen de menselijke waardigheid in het gedrang. Er is overigens amper mogelijkheid tot het verkrijgen van medische zorgen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken, zich bewust van deze feiten, zou overgaan tot de terugwijzing van verzoeker naar Griekenland, komt artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in het gedrang.

2.2 Tweede onderdeel

De Dienst Vreemdelingenzaken moet zoals elke administratieve overheid het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen wanneer zij een dergelijke zaak behandelt. Zij moet met andere woorden handelen zoals een normaal voorzichtige en vooruitziende overheidsinstantie. Ook moet zij de door haar genomen beslissingen behoorlijk motiveren.

Bij de motivatie van de bestreden beslissing d.d. 8 december 2009 is de Dienst Vreemdelingenzaken schromelijk tekort geschoten in haar handelen als een zorgvuldige overheidsinstantie.

De motivatie van de Dienst Vreemdelingenzaken is immers als volgt:

'Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009). Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze Richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn'.

(...)

De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden'.

Hoewel er een veelheid aan informatie, rapporten en rechtspraak te vinden is over de onmenselijke behandeling van asielzoekers door de Griekse autoriteiten, wuift de Dienst Vreemdelingenzaken dit weg door te motiveren dat "er geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat de omzetting niet correct gebeurd is". Dit is onterecht, en getuigt van een slechts oppervlakkige studie en onderzoek van de materie. De problematiek van terugwijzing naar Griekenland in het kader van de Dublin verordening is immers reeds meermaals het voorwerp geweest van jurisprudentie, rechtsleer en publicaties.

Deze bovenvermelde motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken kan dus zeker niet volstaan gelet op de volgende feiten:

- De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in een arrest van 10 april 2008 (zaak nr. 9796) een Dublin-overdracht aan Griekenland verboden, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken geen garanties had gevraagd aan Griekenland dat de asielaanvraag zou worden behandeld (stuk 4). De onderstaande argumenten werden ook in het kader van deze procedure opgeworpen.*

- *Dat de Dienst Vreemdelingenzaken over de genoemde garanties op behandeling kan beschikken en moet beschikken werd nog eens uitdrukkelijk bevestigd door de voormalig bevoegde Minister Patrick Dewael, in zijn antwoorden op de parlementaire vragen die hem ontrent de situatie in Griekenland werden gesteld in de Kamer op 5 maart 2008 (www.dekamer.be, CRIV 52 COM 134, p.27 - 30, stuk 5). De minister stelde daarbij uitdrukkelijk dat alleen beslissingen tot overdracht worden genomen "indien de Belgische overheid beschikt over een garantie dat de aanvraag in Griekenland wordt behandeld". Uit deze verklaring blijkt dat de bevoegde minister voor de Dienst Vreemdelingenzaken zelf van oordeel is dat er een garantie op behandeling moet zijn. In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal geen garantie dat de asielaanvraag van de verzoekende partij door Griekenland behandeld zal worden en de bestreden beslissing is dan ook manifest behept met een gebrek in de motivering. Er wordt immers enkel gesteld dat Griekenland impliciet heeft ingestemd met de overdracht. De Dienst Vreemdelingenzaken beslist dus om verzoeker over te dragen aan de Griekse asielautoriteiten enkel op grond van diens stilzwijgen.*
 - *De Dienst Vreemdelingenzaken heeft kennis of dient kennis te hebben van een aantal recente rapporten en van het officieel standpunt van minstens één lidstaat zijnde Noorwegen die beslist heeft op grond van de beschikbare informatie dat de rechten van asielaanvragers in de procedure en in het algemeen niet voldoende gegarandeerd zijn en dit gegeven toelaat te stellen dat het interstatelijk vertrouwen, de basis van de Dublin II Verordening manifest is geschonden indien één van de Lidstaten formeel beslist geen repatriëringen meer te voorzien naar de betrokken lidstaat. Op 7 februari 2008 heeft inderdaad The Norwegian Immigration Appeal Board (UNE) officieel aangekondigd de overdrachten aan Griekenland in het kader van de Dublin II Verordening op te schorten op grond van de laatste informatie over mensenrechtenschendingen van asielzoekers.*
 - *Op 20 juni 2008 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een voorlopige maatregel toegewezen in een Finse zaak in het kader van overdracht aan Griekenland van asielzoekers wegens niet-naleving van de Dublin II Verordening wegens te weinig garanties voor teruggestuurde asielzoekers (zaak nr. 29565/08). Het Hof heeft Finland met andere woorden verboden om de betrokkene over te dragen aan Griekenland. Finland had eerder al voorgenomen om geen asielzoekers terug te sturen naar Griekenland tenzij er schriftelijke garanties werden gegeven (stuk 7).*
 - *Het Europees Parlement heeft eerder al via een resolutie van 12 juli 2007 gevraagd dat er geen Dublin doorverwijzingen zouden gebeuren als geweten is dat een staat asielaanvragen niet behoorlijk in overweging neemt. Het Europees Parlement vroeg dat de staat waar de asielaanvraag ingediend werd, de aanvraag zelf behandelt, zoals toegelaten door artikel 3.2 van de Dublin II Verordening (aanbeveling 9).*
 - *Verder op niveau van Europese lidstaten ook Duitsland eind februari 2008 alvast heeft beslist om voorlopig geen niet-begeleide minderjarige asielzoekers naar Griekenland terug te sturen in het kader van Dublin II Verordening.*
- De Dienst Vreemdelingenzaken denkt erin te volstaan om de Griekse autoriteiten vijf werkdagen op voorhand in kennis te stellen van de overdracht. In dit dossier hebben de Griekse autoriteiten echter nog op geen enkele manier enig teken van leven of reactie gegeven. Het is niet te begrijpen hoe de Dienst Vreemdelingenzaken er zomaar kan van uitgaan dat bij de overdracht van verzoeker opeens wel zou gezorgd worden voor daadwerkelijke opvang en bescherming in het statuut van asielzoeker. De gekende reputatie van Griekenland op dit vlak spreekt dit alleszins tegen.*
- De Dienst Vreemdelingenzaken komt dus tekort in haar verplichtingen in het kader van de Dublin II Verordening door deze gegevens te negeren en geen voorafgaandelijke garanties te bekomen vanwege de Griekse autoriteiten dat de asielaanvraag van verzoeker zal worden behandeld. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen schriftelijke garanties bekomen van Griekenland dat de asielaanvraag van verzoeker er zou worden behandeld. De Dienst Vreemdelingenzaken laat eveneens na aan te tonen dat het dergelijke schriftelijke garanties zou hebben gevraagd aan de Griekse autoriteiten.*
- De Dienst Vreemdelingenzaken toont niet aan dat dit met de nodige zorgvuldigheid is gebeurd, meer nog, uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zelfs geen antwoord van de Griekse autoriteiten heeft mogen ontvangen tot overname en dus ook met zekerheid op geen enkele wijze heeft kunnen verifiëren of al dan niet verzoeker toegang zal krijgen tot de asielprocedure in Griekenland.*
- De Dienst Vreemdelingenzaken diende minstens nader onderzoek te voeren of schriftelijke garanties te bekomen van de Griekse autoriteiten, in plaats van lichtvaardig te beslissen dat er de Griekse autoriteiten de internationale juridische instrumenten in nationaal recht hebben omgezet en dat dit een voldoende garantie biedt voor verzoeker. Zij handelde dus niet zoals een overheidsinstantie in dergelijke omstandigheden behoort te handelen.*
- De bestreden beslissing schendt dus het zorgvuldigheidsbeginsel alsook de motiveringsplicht. Dat het middel bijgevolg ernstig is."*

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat aan artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied. Bovendien laat verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verzoeker niet verplicht om terug te keren naar het land van herkomst, maar enkel de overdracht van verzoeker aan de Griekse autoriteiten inhoudt. Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van artikel 3 van het EVRM een probleem doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Verder laat verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van artikel 3 van het EVRM wordt begrepen *“die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht”*. Het Hof van Cassatie oordeelde reeds dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken *“in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven”*. Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verwerende partij verwijst tevens naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 december 2008 waarin wordt gesteld dat de verplichtingen van artikel 3 van het EVRM niet worden miskend door verzoeker te verwijderen naar Griekenland. Verwerende partij verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in dit verband waarin onder meer ook naar dit arrest van het Europees Hof wordt verwezen.

Betreffende de aangevoerde schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht repliceert verwerende partij in de nota dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht werd gemotiveerd met afdoende en draagkrachtige motieven. Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en deze lidstaten tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Verwerende partij merkt tevens op dat Griekenland zich de voorbije maanden niet enkel heeft beperkt tot het omzetten van de richtlijnen maar ook de nodige praktische maatregelen heeft genomen om te garanderen dat deze regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein. Verwerende partij geeft in de nota een uitgebreide opsomming van concrete maatregelen die reeds werden genomen en geïmplementeerd. Deze maatregelen en elementen wijzen erop dat de Griekse overheid de aanbevelingen van internationale organisaties niet zomaar naast zich neerlegt, maar zich integendeel actief inzet voor een verbetering van de bestaande praktijken. De gemachtigde van de staatssecretaris is geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing gekomen.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij vaag en ongestaafd wil laten uitschijnen dat hij in Griekenland geen asielaanvraag zal kunnen indienen en dat hem geen bescherming zal worden geboden en dat er geen opvang is voorzien. Zijn beweringen worden weerlegd door de formele bevestiging door de Griekse autoriteiten. Verwerende partij verwijst opnieuw naar rechtspraak van de Raad. Verwerende partij wijst erop dat Griekenland verdragspartij is bij de Verordening 343/2003, bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) en bij het EVRM. Verzoeker kan niet ontkennen dat de Griekse autoriteiten hoe dan ook gehouden zijn hun internationaalrechtelijke verplichtingen na te komen. Wanneer verzoeker meent dat dit niet het geval zou zijn, kan hij zich nog steeds tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog zijn rechten te verkrijgen.

Op heden geldt voor verwerende partij aldus de verplichting om verzoeker over te dragen aan Griekenland, aangezien Griekenland de overname van verzoeker heeft aanvaard.

De gemachtigde van de staatssecretaris is geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels tot de bestreden beslissing gekomen.

Hij handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De beschouwingen van verzoeker zijn niet meer dan ongestaafde, vage en niet ernstige beweringen en kunnen niet worden aangenomen. Verzoeker geeft niet aan welke garanties de Belgische overheid dan wel zou moeten kunnen verlenen nopens de behandeling van de asielaanvraag.

Gelet op de problematiek inzake de overbrengingen naar Griekenland werden de Griekse autoriteiten verzocht te bevestigen dat verzoeker aldaar een asielaanvraag zou kunnen indienen. Artikel 18.7 van de Verordening 343/2003 bepaalt dat het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, gelijkstaat met aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting inhoudt om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. Griekenland heeft aldus de verplichting om verzoeker over te nemen op grond van voormeld artikel van de Verordening 343/2003.

België heeft als lidstaat niet de wettelijke mogelijkheid om controle uit te oefenen op een andere lidstaat, evenmin kan van een lidstaat worden verwacht de toepassing van de Europese reglementering door een andere lidstaat te evalueren. België kan niet anders dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving. Er anders over oordelen zou neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling.

Alle lidstaten passen overigens de Verordening 343/2003 toe en ook de overdracht van asielzoekers naar Griekenland. Noch het Hof van Justitie noch het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft de lidstaten immers een algemeen verbod van overdracht aan Griekenland opgelegd. België kan niet verantwoordelijk worden gesteld indien een andere staat bepaalde verplichtingen niet zou nakomen.

3.3.1. In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker zet in het middel uiteen dat de behandeling van asielzoekers door de Griekse autoriteiten het voorwerp uitmaakt van veelvuldige publicaties van onder meer de Raad van Europa, het UNHCR, Amnesty International en andere. Verzoeker citeert uit deze publicaties en voegt ze bij zijn verzoekschrift. Hij zet tevens uiteen dat de opvangfaciliteiten voor asielzoekers in Griekenland de menselijke waardigheid in het gedrang brengen en dat er amper mogelijkheid is tot het verkrijgen van medische zorgen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn interview op 1 juli 2009 heeft verklaard dat er geen specifieke reden is waarom hij naar België gekomen is, dat hij hier zomaar is gekomen en aan de smokkelaar heeft gevraagd om hem naar België te brengen. Op de vraag waarom hij geen asiel heeft aangevraagd in Griekenland, antwoordde verzoeker *“omdat ze geen opvang geven aan asielzoekers”*. Uit dit interview en uit het formulier voor het aanduiden van de verantwoordelijke lidstaat opgesteld op 8 september 2009 blijkt dat verzoeker na het nemen van zijn vingerafdrukken van 2 tot 8 december 2008 in een gesloten centrum in Samos verbleef en dat hij daarna naar Athene is gereisd. Hij verbleef daar tot 18 juni 2009.

Hieruit blijkt dus dat verzoeker heeft verklaard geen asielaanvraag te hebben ingediend in Griekenland, dat hij geen melding heeft gemaakt van foltering of onmenselijke behandeling of van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten of van de onmogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen of eventuele tekortkomingen op dit vlak, dit terwijl hij ongeveer zes maanden in Athene heeft verbleven. Hij heeft enkel verklaard dat Griekenland geen opvang geeft aan asielzoekers.

De opmerkingen van de advocaat van verzoeker ter zitting, waar zij uiteenzet dat verzoeker tegen haar heeft verklaard wel slecht behandeld te zijn geweest in Griekenland en er vernederd, geslagen en geschopt te zijn geweest, doen aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoeker heeft dit niet verklaard tijdens zijn interview en uit de stukken van het dossier blijkt nergens dat hij zulke verklaringen heeft afgelegd tegenover de bevoegde Belgische instanties.

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Verzoeker beperkt zich in casu tot een theoretische uiteenzetting en verwijst hierbij weliswaar naar tal van internationale bronnen, maar verzuimt evenwel een begin van bewijs bij te brengen dat hij zelf een reëel risico loopt en moet vrezen voor zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit.

Verzoekers betoog maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. Verwerende partij heeft zich daarom met een beroep op het interstatelijke vertrouwensbeginsel op het standpunt kunnen stellen dat ervan kan worden uitgegaan dat Griekenland zijn verdragsverplichtingen zal nakomen (zie in deze ook EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S.T. Verenigd Koninkrijk).

Daarnaast blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat wel degelijk melding wordt gemaakt van de situatie in Griekenland. Er wordt immers overwogen:

“Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009).). Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze Richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk: “The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.”)

en

“Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.”

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.3.2. In een tweede onderdeel van het enig middel meent verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing te kort schiet waar gesteld wordt dat de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG omgezet zijn in de Griekse nationale wetgeving en dat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze omzetting niet correct is gebeurd en dat ervan dient te worden uitgegaan dat de basisnormen voorzien in deze richtlijnen in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn. Verzoeker voert aan dat er een veelheid aan informatie, rapporten en rechtspraak te vinden is over de onmenselijke behandeling van asielzoekers door de Griekse autoriteiten. Verzoeker verwijst tevens naar een arrest van de Raad van 10 april 2008, naar het antwoord op een parlementaire vraag van de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken van 5 maart 2008, naar de aankondiging van de Norwegian Immigration Appeal Board van 7 februari 2008 om overdrachten aan Griekenland in het kader van Verordening 343/2003 op te schorten, naar een voorlopige maatregel van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 20 juni 2008 in een Finse zaak, naar een resolutie van het Europees Parlement van 12 juli 2007 en naar de beslissing van Duitsland van eind februari 2008 om tijdelijk geen niet begeleide minderjarige asielzoekers naar Griekenland terug te sturen in het kader van de Verordening 343/2003.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Zoals reeds gesteld in het eerste middel blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker tijdens zijn interview op 1 juli 2009 heeft verklaard dat er geen specifieke reden is waarom hij naar België gekomen is, dat hij hier zomaar is gekomen en aan de smokkelaar heeft gevraagd om hem naar België te brengen. Op de vraag waarom hij geen asiel heeft aangevraagd in Griekenland, antwoordde verzoeker *“omdat ze geen opvang geven aan asielzoekers”*. Uit dit interview en uit het formulier voor het aanduiden van de verantwoordelijke lidstaat opgesteld op 8 september 2009 blijkt dat verzoeker na het nemen van zijn vingerafdrukken van 2 tot 8 december 2008 in een gesloten centrum in Samos verbleef en dat hij daarna naar Athene is gereisd. Hij verbleef daar tot 18 juni 2009.

Hieruit blijkt dus dat verzoeker heeft verklaard geen asielaanvraag te hebben ingediend in Griekenland, dat hij geen melding heeft gemaakt van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten of van de onmogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen of eventuele tekortkomingen op dit vlak, dit terwijl hij ongeveer zes maanden in Athene heeft verbleven. Hij heeft enkel verklaard dat Griekenland geen opvang geeft aan asielzoekers.

In de bestreden beslissing wordt in verband met de behandeling van asielaanvragen in Griekenland het volgende overwogen:

“Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009). Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze Richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk: “The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.”)”

en

“Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).”

Door een loutere verwijzing naar een arrest van de Raad van 10 april 2008, naar het antwoord op een parlementaire vraag van de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken van 5 maart 2008, naar de aankondiging van de Norwegian Immigration Appeal Board van 7 februari 2008, naar een voorlopige maatregel van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 20 juni 2008 in een Finse zaak, naar een resolutie van het Europees Parlement van 12 juli 2007 en naar de beslissing van Duitsland van eind februari 2008, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Verzoeker verwijst naar elementen die dateren uit 2007 of 2008, terwijl in de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat inmiddels de aangeduide richtlijnen zijn omgezet in Griekse nationale wetgeving en er wordt gewezen op een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 december 2008. Verzoeker kan dus de actualiteitswaarde van de door hem aangebrachte documentatie niet aantonen. Verzoekers beweringen die hij niet met concrete gegevens verbindt aan zijn persoonlijke situatie, doen bijgevolg geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

3.3.3. Verzoeker vervolgt in het tweede onderdeel van het enig middel dat de Griekse autoriteiten in huidig dossier nog geen enkele reactie hebben gegeven en dat het niet te begrijpen is hoe verwerende partij ervan uitgaat dat het zou volstaan om de Griekse autoriteiten vijf dagen op voorhand in kennis te stellen van de overdracht en dat er dan plots wel zou worden gezorgd voor daadwerkelijke opvang en bescherming in het statuut van asielzoeker.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Op 08/09/2009 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 08/11/2009 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden . Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Griekenland laten weten via een Tacit Agreement op 10/11/2009.”

en

“Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

(...)

De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.”

In de motieven wordt bijgevolg uitdrukkelijk verwezen naar artikel 18.7 van de Verordening 343/2003. Dit artikel luidt als volgt:

“Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

Hieruit volgt dat verwerende partij op grond van artikel 18.7 van de Verordening 343/2003 ervan kon uitgaan dat Griekenland het overnameverzoek aanvaardde en de verplichting heeft om verzoeker over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor zijn aankomst. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bijgevolg louter toepassing gemaakt van de bepalingen van de Verordening 343/2003. De opmerking van verzoeker dat het niet te begrijpen is waarom verwerende partij op deze wijze heeft geredeneerd is bijgevolg niet steekhoudend en toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onredelijke wijze of op basis van een niet correcte feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Verzoeker meent ten slotte dat verwerende partij te kort schiet in haar verplichtingen in het kader van de Verordening 343/2003 door geen voorafgaandelijke garanties te bekomen, en door evenmin aan te tonen dat dergelijke schriftelijke garanties werden gevraagd. Verzoeker meent dat verwerende partij dus niet heeft kunnen verifiëren of verzoeker al dan niet toegang zal krijgen tot de asielprocedure in Griekenland en dat dit een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de Belgische autoriteiten een schriftelijk verzoek tot overname hebben gericht tot Griekenland. Hierop is geen antwoord gekomen. Overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening 343/2003 mocht verwerende partij ervan uitgaan dat het laten verstrijken van de termijn, zonder antwoord, gelijk staat met de aanvaarding van het overnameverzoek. Verzoeker kan dus niet

voorhouden dat België zijn verplichtingen in het kader van de Verordening 343/2003 niet is nagekomen. Alleszins toont verzoeker niet aan welke bepaling van deze verordening geschonden zou zijn.

Nu uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker gedurende zijn zes maanden durende verblijf in Griekenland geen asielaanvraag heeft ingediend en nergens uit blijkt dat hij heeft verklaard dat er problemen zouden zijn geweest inzake de toegang tot de asielprocedure, kan niet worden aangenomen dat het van onzorgvuldigheid getuigt dat geen onderzoek werd gevoerd naar de toegang tot de asielprocedure in Griekenland. Elke asielaanvraag wordt individueel behandeld. In casu diende de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het licht van de bepalingen van de Vreemdelingenwet en van de Verordening 343/2003 na te gaan welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Er diende bijgevolg rekening te worden gehouden met de wettelijke bepalingen ter zake, met de stukken van het dossier en met de verklaringen van verzoeker die deel uitmaken van dit dossier. Griekenland is een lidstaat van de Europese Unie, er dient derhalve te worden vanuit gegaan dat verzoekers asielaanvraag er zal worden behandeld en dat hij een beroep kan doen op een procedure die voldoet aan de hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht. Nu verzoeker geen enkele verklaring heeft afgelegd waaruit het tegendeel zou blijken, diende verwerende partij hier geen onderzoek aan te wijden. Alleszins kan niet worden aangenomen dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden nu hierover geen onderzoek werd gevoerd.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET